

A
V V K
V

DE EERWAARDE HEER

Victor, Emiel VAN DER WULST

is opgegaan naar het altaar van God.

geboren te Nederbrakel op 6 april 1916, priester gewijd te Gent op 24 augustus 1941, pastoor van St Goriks-Oudenhove van 13 maart 1965 en overleden te Gent op 26 februari 1982. De kerk sterkte hem met de ziekenzalving.

Zijn geboorte op 6 april 1916 in een diep-christelijk gezin was een rustpunt van vreugde midden oorlogsgeweld, een geanticipeerde vredesboodschap die de parochiegemeenschap van Nederbrakel kwam verblijden.

Hij deed zijn humaniora aan het College te Geraardsbergen, studeerde wijsbegeerte te St.-Niklaas en godgeleerdheid te Gent, met de onderbreking van een lange mobilisatie en de acht-tiendaagse veldtocht van 1940, waar zijn edelmoedigheid wel eens allures van heldhaftigheid aannam. Zijn priesterwijding op 24 augustus 1941 was de bekroning van een strijdvaardige jeugd voor wat hij placht te noemen "de goede zaak".

Zijn loopbaan liep langs het St.-Jozefsinstituut te St.-Niklaas 17-9-41 waar hij heelwat jonge mensen hielp vormen tot rasechte christenen. De "vlammende reden" van die tijd, de St.-Lucasgezellen en zijn Sabam-bekwaamheden plus een deken, echt priesterkenner, werkten het in de hand dat hij onderpastoor werd op de St.-Jozefparochie 30-5-45. De studax verhuisde van de Ankerstraat naar Tereken, "van de goede boeken naar het harde leven". Zijn grote talenten "in woord en beeld" kwamen daar pas tot uiting. Als onderpastoor te Nieuwerkerken-bij-Aalst 29-12-55 preekte hij een nieuwe kerk uit de grond. Maar het heimwee naar de jeugd bracht hem terug naar St.-Niklaas in de V.T.S. 12-8-59 waar hij niet enkel dé catecheseleraar was, maar ook dé opvoeder en dé vertrouwensman van ieder.

Tot, al een donderslag, zijn benoeming kwam als pastoor van St.-Goriks-Oudenhove op 13 maart 1965. Daar leefde hij mee met klein en groot, vooral met zijn St.-Goriksjeugd waarvan de massaspelen nog nazinderen midden "dit goede volk".

Na maanden zwaar lijden ging hij over "naar het leven met de Heer Jezus" op 26 februari 1982. "De gebarsten klok" luidt nu "het lied der kathedraal" samen met "die scone van Ghistel", met "Marieke van Nimegen", met zijn lieve ouders, met heel de gemeenschap der heiligen zeker niet het minst met die van de Karmel te St.-Niklaas.

Maar zijn energiek gelaat blijft gebogen naar hen die vragen om zijn steun en hulp en zijn goede voorspraak bij God, bijzonder naar zijn goede zuster Maria, die hem zoveel jaren lang zijn priesterapostolaat heeft helpen mogelijk maken, en zijn familie die hem zo nauw aan 't hart lag.

Wij, priesters van zijn wijdingsjaar en van het dekenaat Zottegem, we voelen ons armer want we verliezen iemand die we hooggeschat hebben. Het doet ons treuren en dan zingt de eenzaamheid aan ons hart. Maar het is een onschatbare genade voor een volk, dat het zijn schoonste zielen in Gods handen weet.

Mensen van St-Goriks, uw pastoor was nog zo nodig voor uw geluk en uw zaligheid. Het kwam u voor dat hij niet kon sterven en verdwijnen uit uw omgeving. Toch is hij weg gegaan in mateloze vreugde naar de stoorloze stilte van de eeuwigheid die over hem gekomen is, de stilte van God.

Goede Pastoor, we durven tot u bidden : Geef ons iets van uw vreugde die sterkte was en de opgetogen innigheid had van een diep verwachten. Deel ons iets mee van uw rijke geest en uw stil begripen. En gunne God aan ons volk op uw voorspraak vele heilige priesters die ons leiden langs de wisselvalligheden van dit leven naar het land der onvergankelijke schoonheid.

De families VAN DER WULST en LAUWERS
danken U van harte voor uw gebed